

Frida Solbjerg Augustinussen

- ONKUR TÁR TRILLA

- Tá vit vóru í Danmark í samband við kemoviðgerðina, plagdi eg at sita og hyggja út gjøgnum vindeyga og síggja tey, ið runnu runt um sjógvarnar. Tá rann mær í huga, at man sigur at rørsla er góð fyri likam og sinn. So eg sendi boð eftir renniskógvunum í Føroyum, tí kanska kundi tað lættu um tungu støðuna. Tá eg hevði verið tann fyrsta ella næsta rennitúrinn, segði eg við meg sjálva, at nú var eittans mál eftir. Óansæð um Jonhard kom livandi frá viðgerðina ella ikki, skuldi eg við Team Rynkeby til Paris. Tað sigur Frida Solbjerg Augustinussen, ið fyri tveimum árum síðan upplivdi, at trý ára gamli sonurin fekk staðfest krabbamein í heilanum. Og í næstu viku byrjar ferðin til Paris

HALLUR AV RANA

Tá súkkklararnir í teimum eyðkendu gulu vestunum hjá Team Rynkeby í næstu viku fara av landinum við Norrøna verður 40 ára gamla Frida Solbjerg Augustinussen við í hópinum, ið skal súkkla alla leiðina til franska hævudsstaðin Paris.

Ferðin verður tikin aftaná tvey ár, ið hava verið merkt av einum stríði fyri lívinum hjá nú fimf ára gamla soninum Jonhard, sum í 2017 fekk staðfest ein svull í heilanum. Eitt tungt stríð, ið familjan kom sigrandi ígjøgnum, og sum er beinleiðis orsøkin til, at Frida Solbjerg Augustinussen nú fer við Rynkeby liðnum til Paris.

- Tá vit vóru í Danmark í samband við kemoviðgerðina, plagdi eg at sita og hyggja út gjøgnum vindeyga og síggja tey, ið runnu runt um sjógvarnar. Tá rann mær í huga, at man sigur at rørsla er góð fyri likam og sinn. So eg sendi boð eftir renniskógvunum í Føroyum, tí kanska kundi tað lættu um tungu støðuna. Tá eg hevði verið tann fyrsta ella næsta rennitúrinn, segði eg við meg sjálva, at nú var eittans mál eftir. Óansæð um Jonhard kom livandi frá viðgerðina ella ikki, skuldi eg við Team Rynkeby til Paris, sigur Frida Solbjerg Augustinussen.

Alt rapaði

Í 2017 tóktist Frida Solbjerg Augustinussen at hava stýr á sínum lívi. Hon og maðurin Jónleif áttu fýra børn, 16 ára gomlu tvíburarnir Laila og Elisa, 11 ára gamlan sonin Finnur og 3 ára gamla Jonhard.

- Vit høvdu stýr á øllum. Børnini vóru vorðin nokk so stór, vit fingi nógva hjálp við tí yngsta og øll vóru bara so glað fyri hendan lítla eftirnølaran - og bráðliga bleiv hann bara sjúkur, sigur Frida og leggur afturat.

- Eg plagdi at siga, at bara børnini ikki verða sjúk, so klári eg alt. Men so hendi hetta. Nú havi eg roynt tað, og havi enn ilt við at skilja tað. Tað er virkliga óveruligt tað, sum vit hava verið ígjøgnum. Man heldur man hevur stýr á lívinum og so rapar alt.

Staðfestingin

Tað var í august 2017, at Frida Solbjerg Augustinussen varnaðist, at okkurt var áfatt við Jonhard. Hann spýði regluliga og høvdið holti eins og hevði hann hald í nakkanum. Men hóast fleiri vitjanir til kommunulæknan, so bleiv einki meira gjørt við tað.

Vend kom tó í, tá maður hennara, ið er sjómaður, kom heim av túri, og sá støðuna. Dagin eftir fóru tey aftur til læknan og løtu seinnu sótu tey umborð á Smyrli á veg til Havnar.

- Jonhard bleiv skannaður í Havn, har teir funnu ein svull. Avgerðin bleiv beinanvegin tikin, at senda hann til Danmarkar dagin eftir. Alt gekk so skjótt fyri seg. Vit vóru á læknamidstøðini í Vági klokkan 09.30, umborð á Smyrli klokkan 10.30 og dagin eftir sótu vit í Danmark. Hetta var 13. september og vóru vit ikki aftur heima í Vági fyrr enn í februar, greiðir Frida Solbjerg Augustinussen frá.

Upp á eitt eygnabrá

Um upplivingin av at heimurin bleiv vendar á høvdið var ógvusligur fyri foreldrini, so var tað ikki minni fyri eldru systkini, ið vistu av ongum.

- Finnur, ið tá var 11 ára gamal, kom heim úr skúla seinnapartin til eini opin og tóm hús. Vit vøntaðu jú, at vera heim aftur beinanvegin. So tá hann ringdi fekk hann at vita, at hann mátti koma norð við Smyrli, tí vit vóru í Havn tí lítlibeiggin var sjúkur og at vit fóru til Danmarkar í morgin. Tað var ein ordilig keðilig uppliving hjá honum, minnst Frida aftur á og leggur afturat.

- Laila og Elisa vóru tá 16 ára gamlar og vóru júst byrjaðar á Húsarhaldsskúla í Klaksvík. Bróðurkonan fór norð eftir teimum og gav teimum boð. So øll komu til Havnar at siga farvæl. Tað var grátur og tannagrísl. Upp á eitt eygnabrá bleiv okkara lítla familja skilt sundur.

